

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۴ جون ۲۰۲۱

دلایل نخستین عقب نشینی طالب چیست؟؟

(۱)

پنجشنبه- ۱۳ جوزای ۱۴۰۰ - کابل: در دنیای سیاست امروز، می شود گفت تمام کشور های جهان بر مبنای عملکرد آنها در طول سده ها و دهه ها و تشخیص آن عملکرد ها از یکی به دیگری، چنان شناخته شده اند که اگر کس و یا نهادی خواسته باشد با ترتیب یک سلسله سوالات میزان هوش و آشنائی افراد را در شناسائی کشور ها محک بزند، مطمئناً درصد قابل توجهی از شرکت کنندگان مسابقه نمره قبولی خواهد گرفت. مثلاً:

- ۱- * - وقتی پرسیده شود: زورگو، عهد شکن و دیده در-ا کیست که نداند منظور امپریالیسم امریکاست،
* - خزنده آرام، آب زیرکاه، مانند موریانه از درون خوردن- چین
- * - آرام، بی سر و صدا، یکباره توپیدن و بلعیدن شکار، بی اعتناء به تبصره دور و نزدیک- روسیه
- * - طبل میان نهی، رجز خوانی و خط و نشان کشیدن مگر در واقعیت امر هیچ- کشور های اسلامی درکل و کشور های عربی به صورت خاص.
- * - به چشم تمام جهان درآمدن، انکار و فرار از گرفتن مسؤولیت در عین انجام عمل- پاکستان
- * - لاف، دروغ، عهدشکنی و ضعیف کشی، مجموع الخباثت- زمامداران افغانستان و ...

در همین راستا هرگاه بحث راجع به سایر کشور ها را بگذاریم به زمان و یا افراد دیگری و برگردیم به "طالب"، دیده می شود که این باند آدمکش و جنایت پیشه نیز دارای ویژگی خاصی است که می شود چه بسا در دنیای سیاست رقیبی برای خودش نداشته باشد. آن ویژگی، ایستادگی روی حرفی که زده، امتناع از عقب نشینی سیاسی و نظامی و تأکید و استمرار پیشروی جهت به دست آوردن همه چیز بدون آن که در ازایش چیزی بدهد.

این ویژگی طالب که از همان آغاز پیدایش آنها خود را متبازر ساخته، عمدتاً تا حال در دو بعد سیاسی و نظامی متضمن ادامه حیات آنها بوده است. ایستادگی آنها در دفاع از مواضع سیاسی شان حتا تا پای مرگ- نمونه امتناع از سپردن بن لادن به امریکا- تلقین مستقیمی است به طرفداران و "رعیت امارت" که "امارت" هیچ گاهی خطا نمی کند، لذا آنها نیز نباید در صحت مواضع "امارت" شک کنند، عین مسأله در موضوع نظامی، باز هم تلقین پیروزی متداوم به "رعایای

امارت" است و در نتیجه از آنها تا پای جان ایستادگی نمودن، خواستن است. تلقین افسانه شکست ناپذیری طالب از لحاظ نظامی در حقیقت، سوار شدن بر شانه های نیروهای خودی و ایجاد دلهره در ذهن دشمن می باشد.

۲- همین چند هفته قبل یعنی زمانی که "بایدن" عملاً بر معاهده "دوحه" از دو جهت خط بطلان کشید، یعنی از یک جانب خروج نیروهای اشغالگر را از افغانستان به جای اول ماه می الی ۱۱ سپتمبر یک جانبه تمدید کرد و از طرف دیگر خواست با انتقال محل مذاکرات صلح افغانستان از "دوحه" به استانبول، در حقیقت مرکز ثقل حل قضیه افغانستان را از "پاکستان+دوحه" به ترکیه انتقال دهد، مطمئناً آنهایی که به قضایا دلچسپی دارند، هنوز جملات طالب را که با عصبانیت اعلام داشت که تا زمان خروج کامل و مطلق خارجی ها از افغانستان در هیچ مذاکره صلحی شرکت نخواهد نمود و با آن حکم نه تنها قصه استانبول را مفت ساخت، بلکه عملاً مذاکرات "دوحه" را نیز به حالت تعلیق درآورد، می توانند به خاطر بیاورند.

۳- این که امروز بعد از ایجاد مدتی وقفه، باز هم طالب حاضر می گردد تا در دوحه روند مذاکرات را از سر گیرد، آنهم در حالی که نه تنها نیروهای خارجی کلاً از افغانستان خارج نشده بلکه افواها و شایعاتی مبنی بر این که دولت امریکا از دو طریق مصمم است تا حضور نظامیان خودش و ناتو را بعد از ۱۱ سپتمبر نیز در افغانستان تداوم بخشد، یکی از طریق سپردن اداره میدان هوایی کابل به ارتش ترکیه به مثابه یکی از همپیمانان ناتو که بخشی از اشغالگران بود و دیگری استقرار حدود ۶۰۰ کماندوی امریکائی در داخل شهر کابل جهت حفاظت از حاکمیت دولتی و ممانعت از سقوط دولت کابل، نیز وجود دارد و علی رغم اینها طالب، به طرف میز مذاکره می رود، خود نمایانگر نخستین عقب نشینی سیاسی طالب می باشد. امری که در قسمت بعدی این مختصر به بحث در مورد دلایل آن خواهیم پرداخت.

ادامه دارد